

TURINYS

	Pratarmė	... 9
1 skyrius.	Pabėgimas iš Sicilijos 18
2 skyrius.	Keturi ištrūko 33
3 skyrius.	Pirmosios abejonės 63
4 skyrius.	„Mano lakūnai – bailių gauja“ 71
5 skyrius.	Rūkas virš Po slėnio 86
6 skyrius.	Dvikova su „Lightning“ 99
7 skyrius.	Tuščios kėdės 117
8 skyrius.	Žaidžiame slėpynių 124
9 skyrius.	Čia ilsisi nežinomas kareivis 137
10 skyrius.	Herberto portretas 143
11 skyrius.	Maledetto 155
12 skyrius.	Vokietija niekada nelaimės 174
13 skyrius.	„Tu neturi čia teisių“ 184
14 skyrius.	Naujienos iš namų 203
15 skyrius.	Balkanų nuotykis 208
16 skyrius.	Savižudžių būriai 216
17 skyrius.	Trečioji avarija 222
18 skyrius.	Verčiau jau skraidyčiau 240
19 skyrius.	Paskutinis vokiečių erelio skrydis 249
20 skyrius.	Raudonasis tvanas 264

6 SKYRIUS

DVIKOVA SU „LIGHTNING“

Kelias dienas viešpatavo ramybė. Po to pragiedrėjo. Amerikiečiai užgrobė didžiuosius aerodromus aplink Fodžą, o išsilaipinimas Salerne pradėjo duoti vaisių. Kurį laiką šie džentelmenai ilsėjosi. Jie sutvarkė kilimo takus, atsigabeno degalų, amunicijos, bombų ir naujų lėktuvų, paskirstydami 1500 bombonešių ir naikintuvų skirtingiems Italijos aerodromams. Savo ruožtu mes Italijoje galėjome prieš juos pakelti tik 150 naikintuvų – kelios grupės buvo Volturno fronte, o likusios sukoncentruotos šiaur rytiniame Po slėnio gale, suformuodamos ten gynybinę užtvarą. Dešimt prieš vieną. Visuomet ta pati istorija. Dešimt sąjungininkų lėktuvų persekiojo vieną vokiečių.

Vieną dieną Lavarianą pasiekė pranešimas: „Priešo junginys virš Apeninų skrenda šiaurės kryptimi. Numanomas tikslas – Pietų Vokietija.“

Visi į vietas!

Netrukus dvidešimt penki „Messerschmitt“ sudarė rikiuotę virš aerodromo. Neturėjome supratimo apie puolančiųjų skaičių. Prie mūsų prisijungė antra naikintuvų grupė, kuri buvo

dislokuota aerodrome į vakarus nuo Udinės. Į orą pakilo penkiasdešimt vokiečių naikintuvų. Dangų draskė jų variklių triukšmas, irjautėmės stiprūs bei pakilios dvasios nei paprastai.

Senis vidaus ryšiu paskelbė: „Šiandien mes nenugalimi.“

Lėkėme 550 metrų aukštyje į pietvakarius, Trevizo–Padujos link.

Sėdėjome tarsi ant žarijų. Penkiasdešimt porų akių atidžiai tyrė horizontą, ieškodamos priešo.

Netikėtai pasigirdo šūksnis:

– Apačioje kairėje didelis junginys... penkiasdešimt „Liberator“ bombonešių.

Kitas balsas džiugiai pranešė:

– Šįsyk jų nedengia naikintuvai.

– Negali būti, – pasigirdo trečias, skeptiškesnis balsas.

Bombonešiai judėjo žemiau mūsų, laikydamiesi šiaurės krypties, savo tikslo link.

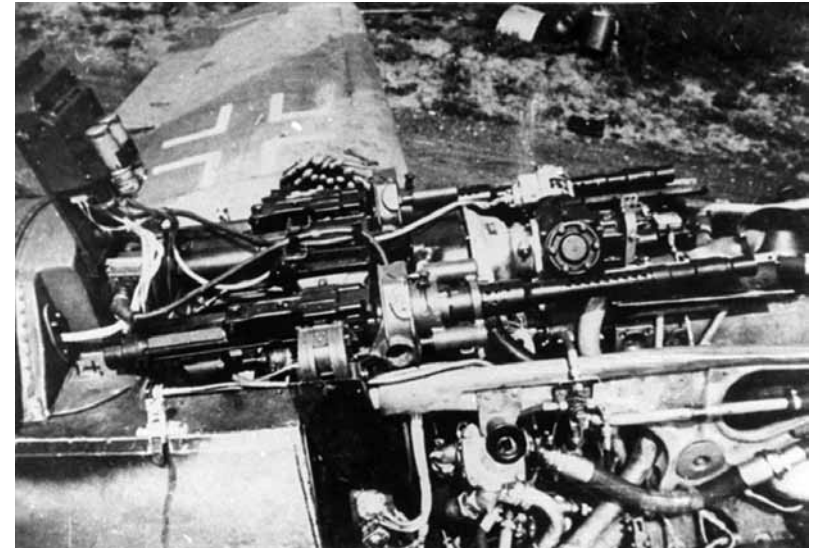
– Bus neblogos peštynės, – vidaus ryšiu nuaidėjo Senio balsas. – Bent kartą šansai lygūs. Penkiasdešimt – penkiasdešimt. Čiupkite juos, vaikinai.

Pamaniau, kad jie tikriausiai išbando kokią nors naują taktiką arba turi sumanę kažkokį planą. Kodėl čia jų tiek nedaug, priešingai nei įprastai? Mūsų jėgos buvo lygios. Tai ištis kažkas naujo.

– Puolame...

Eskadrilės pikiravo žemyn. 1800 metrų aukštyje „Messerschmitt“ naikintuvai pasirodydavo kartu virš keturmotorių bombonešių, šaudydami serijomis ir staigiai kildami. Šaudėme kaip pamišėliai, pirštai automatiškai spaudė mygtukus. Vėl ir vėl grįždavome į ataką, įsitvėrę į bombonešius kaip dėlės. Taikėmės šaltakraujiškai ir negailestingai, mūsų ginklai spaudė ugnimi.

Priekyje skrendantys „Liberator“ pajuto visą mūsų smūgių galią. Juodų debesų tumulai, besisukančios ore lėktuvų dalys, šūvių serijos, sprogimai, raudoni ugnies liežuviai, laižantys

Poriniai „Messerschmitt 109“ kulkosvaidžiai. Dažniausiai tai buvo 7,9 mm kalibro MG 17, naujesniuose modeliuose pradėti montuoti 13 mm kalibro MG 131. Taip pat galėjo būti sumontuota 20 mm kalibro patrankėlė MG 151/20, kita panaši ginkluotė.

fuzeliažus. Paskui jie sprogo. Vienas „Messerschmitt“ buvo pamuštas ir sukdamasis pradėjo lėkti žemyn. Niekas į tai nekreipė jokio dėmesio. Naikintuvai išlaikė rikiuotę, tarsi būtų parade, nepalijamam puldami, sparnas prie sparno, beveik akiai pikiruodami. Jie staigiai kildavo, leisdavosi, koreguodavo kryptį, užeidavo bombonešiams iš užnugario, keisdami su pastarųjų kulkosvaidininkais šūvių serijomis. Laikydami pirštus ant šaudymo mygtukų jie sekė trasuojamųjų kulku, sėjančių mirtį bombonešių junginyje, trajektorijas. „Liberator“ degė geriau nei „Fortress“. Vienas iš trijų mūsų patrankėlių iššaukamų sviedinių buvo padegamasis, užtaisytas baltuoju fosforu. Nuo mūsų kulkosvaidžių driekėsi baltos gijos, o salvės sijojo prieš rikiuotę.

Grupės vadas skatino mus kovoti.

– Štai taip. Duokite jiems. Nė vienas bombonešis neturi grįžti į aerodromą.

Tą akimirką nutiko neįtikėtinas dalykas. „Liberator“ bombonešiai staiga išformavo rikiuotę ir pradėjo išsisklaidyti. To niekada anksčiau nenutikdavo. Jie spruko mažomis grupėmis arba pavieniui. Stengėsi ištrūkti... išsigelbėti nuo mūsų ugnies.

Persekiojimas prasidėjo. Naikintuvų lakūnai buvo linksmi ir laimingi. Kiekvienas iš mūsų pasirinko savo taikinį ir įsikibo į priešą, nesuteikdamas jam net akimirkos atokvėpio. Vos keletas bombonešių liko nesudraskyti į skutus. Amerikiečiai leidosi, bandydami pasiekti debesų juostą, kuri driekėsi pietryčiuose virš Po slėnio. „Messerschmitt“ neatsiliko, ausdami tarp jų, nuolat pasirenge, besiveržiantys pribaugti, neleidami jiems atsikvėpti.

Vidaus ryšiu pradėjo lietis replikos: „Prakeikimas! Mano amunicija eina visiškai į pabaigą. Atiduodu savo algą už kulkosvaidžio šovinių juostą. Ar yra pasiūlymų?“

Ore tarsi dideli balti varpai lingavo parašiutai. Draugas ar priešas? Niekas nežinojo.

Vidaus ryšiu pasigirdo dar vienas balsas:

– Šitiems pasisekė. Karas jiems jau baigėsi.

O po to dar vienas:

– Nė vienas iš jų nepaspruks, sakau jums.

Persekiojome bombonešius beveik ties medžių viršūnėmis. Puldavome juos poromis, o jie net neatsišaudė. Amerikiečių uodegos šauliai savo bokšteliuose tikriausiai jau buvo užmušti, kitaip jie būtų paprasčiausiai iššokę su parašiutais. Galiausiai paskutinis „Liberator“ išnyko debesų kauburyje. Kuriam laikui bėgliai galėjo pasijusti saugūs. Tačiau abejotina, ar su pažeistais varikliais jie sugebės grįžti į Fodžą.

Naikintuvai persirikiavo, pergalės ženklan pamojavo virš aerodromo sparnais ir leidosi. Lakūnai nuskubėjo prie valgyklos baro.

Tai bent oro pratybos!

Išsiropštęs iš lėktuvo išvydau ateinant mechaniką.

– Ar matėte savo „Geltoną 2“, pone? Jis kaip rėtis. Skylės sparnuose, skylės visur, nuo vieno fuzeliažo galo iki kito.

– Netikiu.

– Tuomet prieikite ir pasižiūrėkite pats. Viena kulka perėjo kiaurai lėktuvo priekį, kita – kiaurai uodegą, ir kilis pramuštas dviejose vietose.

– Gerasis Dieve! Man dar pasisekė. Truputį arčiau ir būčiau iškeliavęs į aną pasaulį. Iš kur ši tepalo dėmė? Variklis, atrodo, nepažeistas.

Kulkų išmuštos skylės „Messerschmitt 109“ korpuse.

– Tai amerikietiškas tepalas. Jis kitokios struktūros nei mūsų. Iškart galite tai pastebėti. Greičiausiai skridote paskui „Liberator“ ir jus apnešė jo dūmais. Visa jūsų lėktuvo apačia juoda. Matyt, ten buvo gana karšta.

Mechanikas paėmė skudurą, pamirkė jį žibale ir pradėjo valyti lėktuvą.

Nusiėmėme šalmsus, atlaisvinome diržus ir nusimetėme pripučiamas gelbėjimosi liemenes – aprangą, kurią dėvėjome kiekvienoje misijoje, – po to perbraukėme per veidą kita rankos puse ir pažvelgėme vienas į kitą.

– Na, vienai dienai užteks. Galime pailsėti iki vakaro.

Sigi, papsėdamas cigaretę, gana kategoriškai pareiškė:

– Ko jums reikia, tai keleto tūkstančių naikintuvų. Kaip mes juos sumaltume...

– Pamiršti vieną dalyką, – suniurzgiau. – Mes jų neturime.

Kitą dieną dangus buvo visiškai giedras. Blogas ženklas. Maždaug pusę vienuolikos lakūnai buvo sušaukti į instruktažą. Ant aerodromo komendanto stalo gulėjo šūsnis telegramų. Jis paaiškino mums padėtį.

– Virš Fodžos dangus pilnas didelių bombonešių – grynas paradas. Galima pamanyti, kad jie susiruošė į vakarėlį. Kyla vienas paskui kitą.

Mums buvo nurodytos koordinatės, aukštis ir apytikris užpuolikų skaičius, viskas aiškiai sužymėta ant languoto popieriaus.

Pakraipėme galvas.

– Kiek tinkamų skristi lėktuvų turime? – paklausė grupės vadas.

– Dvidešimt.

– To visiškai pakanka. Kita grupė turbūt turi tiek pat, taigi iš viso keturiasdešimt „Messerschmitt“.

Sigi neiškentė mestelėjęs:

– Verčiau jau jie pasisaugotų.

Instruktažą vedęs karininkas kreivai į jį pažiūrėjo ir tarė:

– Visi bombonešių junginiai turi stiprias naikintuvų palydas.

– Jie pradeda prarasti pasitikėjimą, – pasakiau.

– Taigi, – tęsė karininkas, – 500 bombonešių ir 200 naikintuvų juda šiaurės kryptimi oro sektoriuje „Caesar“, 4600 metrų aukštyje. Jie dar nesuformavę rikiuotės. Šiuo metu nežinome jų tikslo ir laukiame papildomos informacijos.

– Neblogas sambūris, a? Tai kerštas už vakarykštę dieną. Penki šimtai bombonešių ir 200 naikintuvų, o mes visame Po slėnyje turime tik keturiasdešimt naikintuvų.

Kol laukėme įsakymo pakilti, lošėme kortomis ir juokavome tarpusavyje stengdamiesi išlaikyti gerą nuotaiką. Bandėme užmiršti nemalonią nuojautą, kuri neapleido mūsų nuo to laiko, kai sužinojome detales.

Tai buvo ramybė prieš audrą, ir mes ją naudojome.

Kol jankiai susigrupuos, turėjome daug laiko apmąstymams. Iki pakilimo liko dar dvi geros valandos.

Lipome į lėktuvus, vėl iššokdavome lauk, vaikščiojome pirmyn ir atgal, degėmės cigaretės ir metėme jas šalin, gulėmės ant gultų, kad už poros minučių vėl pašoktume, buvome nervingi ir susierzinę. Vienintelė mintis aptemdė viską. Septyni šimtai prieš keturiasdešimt. Pragaištinga persvara. Beprasmiškas aukojimas – faktiškai gryna beprotybė.

Nesakėme to, tačiau būtent taip manėme.

Kad nuraminčiau nervus, nuėjau šnektelėti su mechaniku.

– Ar užkamšei visas skyles nuo vakar? Ar variklis veikia gerai? Ar abi magnetos* tinkamai funkcionuoja? O kaip vidaus ryšys?

Visus klausimus sekė tas pats atsakymas:

– Taip, taip, taip, pone.

* Magneta (iš pranc. k. *magnetto*) yra kintamosios srovės generatorius, tiekiantis elektros srovės impulsą uždegimo žvakėms, naudojamas lėktuvų vidaus degimo varikliuose.

Giliai širdyje beveik vyliausi, kad paskutinę akimirką kažkas suges, tačiau tučiuojau susigėdau ir pradėjau save įtikinėti:

„Tu ne vienintelis vyksti į šį susirėmimą. Faktas, kad lėktuvas išvestas iš rikiuotės, priverstų žmones manyti, kad lakūnas bailys. Taip nedera elgtis. Net jei variklis dirba nepakankamai gerai, tau vis vien reikia skristi. Taip tiesiog negalima. Net jei tam, kad išvengtum rikiuotės, užtektų nueiti pas mechaniką ir jam pasakyti: „Mano variklis springsta. Nueik ir pasižiūrėk, kas jam negerai.“

Visi lakūnai turėjo įveikti tokią būseną. Vienintelis dalykas, kurį reikėjo padaryti, tai atlikti savo pareigas ir žiūrėti tikrovei į akis.

Pėstininkas apkase taip pat numato, kad priešai puls gausiomis pajėgomis, tačiau niekada iš anksto nežino, koks bus puolančiųjų ir besiginančiųjų santykis. Jis tiesiog krūpteli, kai mato tankus, puolančius banga po bangos, tačiau greitai susitvardo. Pagal bendrą taisyklę, tokiose situacijose instinktas laimi prieš logiką ir protą. Niekas neturi laiko apmąstymams.

Naikintuvų lakūnai, priešingai, drybsodami šezlonguose lauke prie valgyklos, turi visą pasaulio laiką viskam pasverti. Koks nervų išbandymas. Visas ryžtas žlunga – prieš išvykstant kovoti su priešu tenka kovoti su savimi. Nežinau nieko blogesnio nei šios valandos prieš kovą, nei šis atokvėpis prieš pakilimą.

Per garsiakalbius paskelbė: „Pasiruošti trys minutės.“

Laukiame šalia lėktuvų. Po trijų minučių turime būti danguje virš aerodromo. Nervai įtempti iki paskutinės ribos.

– Visi į vietas.

Lipu į kabiną, mechanikas pasilipa ant sparno ir padeda man prisiegti diržus. Bet kurią akimirką bus paleista signalinė raketa, duodanti signalą pakilti. Paskutinis žvilgsnis į valdymo prietaisus. Dar šiek tiek laiko pasitaisyti šalną, išbandyti, kaip veikia krypties vairas, įsitikinti, ar deguonies balionų vožtuvai veikia, ir... laukti.

Kartais ši parengties fazė užsitęsdavo valandas. Priešo junginiui užtekdavo pakeisti kryptį, praskristi už „Messerschmitt 109“ veikimo ribų arba paprasčiausiai pakeisti taikinį. Tačiau taip nutikdavo retai.

Tą dieną apie nieką nemaščiau, tik stebėjau savo prietaisų skydelį.

Pokštelėjimas. Signalinė raketa pakilo virš skrydžių valdymo bokštelio. Stumtelėjau į priekį droselio svirtį, pradėjau riedėti, pakilau ir prisijungiau prie likusių, paskui nustačiau kryptį į prieką. Antroji grupė prisidėjo prie rikiuotės ir mes išlėkėme.

Amerikiečiai išties buvo ten. Mačiau, kaip jie artėjo skrisdami kvadratu, masyviu, bet kompaktišku. Virš jų, po jais, priešakyje, užnugaryje ir iš flangų manevravo naikintuvų grandys. „Lightning“ naikintuvai pavydžiai saugojo savo nuosavybę. Prie bombonešių junginio nebuvo įmanoma prisiartinti. Netikėtai prieš naikintuvai mus pastebėjo ir prasidėjo „šunų pjautynės“.

Mūsų rikiuotė išsisklaidė – lygiai kaip „Liberator“ bombonešiai pasielgė išvakarėse. „Lightning“ naikintuvai pasiskirstė, spausdami mus žemyn, persekiodami ir supdami. Jie buvo mums iš visų pusių. Vėl ir vėl spirgino mus, lyg vartydami ant kepimo grotelių, džiūgaudami dėl savo pranašumo.

Pažvelgiau per petį ir supratau, koks pavojus gresia. Išpylė šaltas prakaitas suvokus, kad esu vienas 5500 metrų aukštyje, persekiojamas „Lightning“ grandies. Jie pikiravo į mane. Spėjau juos suskaičiuoti.

Vienas, du, trys, iš viso keturi. Pasisekė. Galėjo būti dvigubai daugiau.

Tuomet prasidėjo vaidinimas. Vairalazdę į save. Ant sparnų galų ir prie dujų išmetamojo vamzdžio pradėjo formotis kondensato pėdsakai. Visiškai atvėręs droselinę sklendę, priverčiau variklį užriaumoti vių pajėgumu. Ausyse dūzgė vis tie patys žodžiai: „Turi gelbėti savo kailį. Turi gelbėti savo kailį.“

„Lockheed P-38 Lightning“ skrydis. Vaizdas iš viršaus.

Priešo naikintuvai ruošėsi pričiupti mane sukdami ratus, mėgindami pasiekti iš užnugario, supdami. Vienas atsidūrė kairiau už manęs, kitas dešiniau, trečias viršuje, o ketvirtas apačioje.

„Puikus darbas, džentelmenai. Pagavote mane kaip žiurkę. Jokių šansų ištrūkti net darant staigų posūkį. Kažkuris iš jūsų tikrai užkirs man kelią.“

Tačiau vis dar turėjau galimybę vilioti juos tiesiai į priekį. Puiku būti greitesniam, tik žinojau, kad tai būsiu ne aš.

„Lightning“ naikintuvai staigiais trūktelėjimais pamažu artėjo. Kol kas nė vienas iš jų nešaudė. Jie laukė, kol galės prisirtinti tokiu atstumu, iš kurio neabejotinai pataikys.

Keista, kokia šviesi sąmonė tokioje situacijoje. Užplūsta visiška ramybė. Menkiausias klaidingas judesys ir atsidursiu ant žemės.

Jie šoko aplink mane, raitydamiesi lyg žuvys, kylančios kalnų upeliu prieš tėkmę. Mane apsiautė „dviuodegiai“. Pirmoji serija iššauta. Ji pralėkė kairiau mano kabinos ir kliudė sparno galą. Priverčiau lėktuvą slysti dešiniau.

Kodėl dešinysis „Lightning“ nešaudė? Suklydau. Švystelėjo trasuojančios kulkos. Per vėlu. Dar vienas greitas išvengimo veiksmas, kuris, mano dideliame nustebime, privertė persekiotojus pakeisti taktiką. Dabar jie skrido vienas paskui kitą išsirikiavę eile.

Dabar vienintelis, kuris galėjo šaudyti į mane, buvo vedlys, kuris, aišku, buvo arčiausiai. Aš per anksti išsidaviau. Priešai atspėjo mano ketinimus ir grįžo į ankstesnes pozicijas. Kita serija praskriejo dešiniau kabinos.

Šįsyk nieko negalėjau padaryti. Jie pričiuupo mane. Jų antrieji varikliai suteikė jiems papildomą 50 kilometrų per valandą greitį ir šį pranašumą jie visiškai išnaudojo. Pamažu prisivijo mane.

Dabar jie tebuvo 500 metrų atstumu nuo manęs. Lygiai kaip aš buvau prikibęs prie „Liberator“ bombonešio vakar, šiandien „Lightning“ naikintuvai prilipo prie manęs.

Žvilgsnis į aukščiamatį – 3700 metrų. Ilgai nežinojau savo kurso, nors kompas rodyklė rodė į šiaurę.

Turėjau kažkaip atitrūkti, pikiruoti žemyn ir pradingti likus keliems metrams iki žemės. Pikiruodamas turėjau nedidelį pranašumą prieš juos. Dvigubas fiuzeliažas lėtindavo jų posūkius. Tai buvo vienintelis būdas juos išsklaidyti, kuriuo galėjau pasinaudoti.

Staigiai stumtelėjau vairalazdę į priekį ir prispaudžiau ją visa jėga. Lėktuvas palinko priekiu žemyn. Kraujas užė mano ausyse. Kabinoje susikaupęs smėlis byrėjo į veidą ir apsauginius akinius. „Messerschmitt“ krito kaip akmuo.

Stebėjau spidometrą – 480, 515, 560, 600, 640, 690 kilometrų per valandą. Apačioje žiūrėjau kaimą ir bažnyčią, kurios smailė pasirodė mano priekiniame lange. Netikėtai galvoje blykstelėjo mintis, kurią nedelsdamas įgyvendinau. Stipriai numyniau kairįjį krypties vairo pedalą. Nors stengiausi pikiruoti beveik vertikaliai žemyn, lėktuvas savaimė pradėjo verstis. Tai buvo 80 laipsnių posvyris, persivertęs patraukiau vairalazdę į save. Mano persekiojantys, kurie blokavo mane laikydamiesi to paties pikiravimo kampo, dabar pralėkė žemyn pro šalį. Mano apsivertimas išmušė juos iš vėžių. Prarasdamas aukštį ir atlikęs 180 laipsnių posūkį, dabar skridau į pietus. Šis ekstremalus manevras, kurį vos baigiau įtempęs visas jėgas ir dėmesį, suveikė. Nuo jo priklausė mano gyvenimas. Trumpą akimirką atsidūriau jų ugnies linijoje. Jie neturėjo laiko nusitaikyti. Šūviai pralėkė geroškai virš manęs, o atstumas tarp „Lightning“ naikintuvų ir manęs išaugo. Jie buvo už 900 metrų. Turėjau paprakaituoti, bet išsklaidžiau juos.

Deja, mano pasitenkinimas truko neilgai. Stebėjau du iš jų, bet nemačiau likusios poros. Pirmieji prisivijo mane ir tęsė persekiojimą. Pirmą sykį nuo mūšio pradžios skridau teisinga kryptimi, į šiaurės rytus.

Man reikėjo grįžti į aerodromą. Negalėjau vestis jų iš paskos. Jie turėjo apsigręžti. Nusileisiu artimiausiame aerodrome, kurį pamatysiu.

Skutamasis skrydis, variklis veikia visu greičiu, su dviem sekančiais „dviuodegiais“ stogų ir smailių aukštyje. Du kaubojai pamažu artinosi prie manęs.

Nebebuvo jokios galimybės pikiruoti arba ištrūkti kylant. Jų aukštėjimo sparta, šiaip ar taip, buvo didesnė už mano... Skutamasis skrydis ir buvimas jų aukštyje iki paskutinio degalų lašo. Medžioklė atsinaujino. Dabar galėjau juos matyti – vieną kairiau, kitą dešiniau, sekančius įkandin manęs ir laukiančius progos įkristi man. Jei tik mano greitis nebūtų 50 kilometrų per valandą lėtesnis už jų... Tai buvo bėda. Galėčiau bent jau palaikyti atstumą ir tuomet nebebūtų svarbu, du ar dvidešimt „Lightning“ persekioja mane. Tačiau su kiekviena sekunde jie artėjo. Mano variklis pradėjo kaisti, nes buvau uždaręs radiatoriaus sklendes, kad įgaučiau nors šiek tiek papildomo greičio. Pasinaudodamas posvyriu žvilgtelėjau už savęs. Mano priešininkai toliau ramiai skrido tiesiai, tausodami variklius. Nepaisant visko, jie vis dar artėjo.

Mane apėmė menkavertiškumo jausmas, pajutau norą nutraukti kovą.

„Nesustok, Hennai, – tariau sau, – lauk, kol šūviai pribaisgs tave. Neblogai pasistengei, tačiau pralaimėjai. Tau niekada nepavyks jų nusikratyti.“

Du ar tris kartus švilptelėjo, metalas džerkstelėjo į metalą. Pirmos kulkos pasiekė taikinį. Buvau plaukiko, kuris bando nusiskandinti, padėtyje. Kaip pastarasis instinktyviai pradeda plaukti, taip ir aš pradėjau naudoti vairalazdę darydamas posūkius, posvyrius virš stogų ir laukų, slysdamas virš miškų ir medžių viršūnių. Už manęs šūvių serijos draskė žemę. Mano lėktuvas kaip velniūkštis šokinėjo per kliūtis, pasvirdamas ant vieno sparno ir išlygindamas skridimą likus keliems metrams iki